

Kljub temu, da je Hana Mandlikova na koncu svojega wimbledonskega nastopa razhudila gledalce, si je nekaj simpatij vseeno pridobila. Ne nazadnje tudi zaradi kratkega počitka na sodnikovih kolnih. Za gledalce in fotografe pa je poskrbela tudi Američanka Pam Shriver, ki je po izgubljenem dvoboju z rojakinjo Kathy Jordan nazorno pokazala, kaj misli o svojem porazu.

sporedu leta 1986 in šele tedaj bomo dobili tudi stotega zmagovalca, a šele med moškimi, ki so začeli tekmovali sedem let prej kot ženske. In seveda s pridržkom, da bo sicer stoti po vrsti, a ne tudi stota oseba.

Ko pišemo o wimbledonski tradiciji, se letos kažejo »razpoke« tudi kar zadeva presenečenja, ki so bila sicer tudi od nekdanje tradicionalne. A kaj reči letos, ko je v petih poglavitnih konkurencah (moški in ženske posamezno, moške in ženske dvojice ter mešani pari) kar vseh pet lanskim zmagovalcem zmagalo tudi letos? Toda zadevo je mogoče videti tudi drugače: ali ni prav to največje presenečenje, da ni bilo presenetljivih zmagovalcev?

Med wimbledonske spremembe gre nedvomno šteti tudi vse večje število konkurenc, ki jih igrajo.

Najbolj znanih je pet glavnih, ki smo jih že našli. Že dolgo igrajo tudi tolažilna tekmovalca tistih, ki so izpadli v prvih dveh kolih. Uveljavila so se tudi že tekmovalca mladincev in mladink (v tej konkurenci ima Jugoslavija z Mimo Jaušovec iz leta 1974, torej je letos desetletni jubilej, edino doseđanje »zlato« kolajno), vendar je zdaj tekmovalnih kategorij skupno že kar 12, saj so na novo uvedli

tekmovalce posameznikov in moških dvojic za igralce nad 35 let, mladinci in mladinke pa zdaj tekmujejo tudi v igrah dvojic.

Nekaj pa, vsaj za zdaj, zares ostaja »stalnica« wimbledonskega turnirja. Nikjer drugje gledalci niso tako nepopustljivi pri ocenjevanju vedenja nastopajočih. Še »vražji deček« McEnroe je nazadnje popustil. Letošnji turnir ni opravil le zmagovito (vsega je v sedmih nastopih izgubil en niz), marveč tudi brez omembe vrednih prepričanih s sodniki. Še več: v večini tekem je bilo njegovo vedenje prav vzorno. Toliko več obsodb pa je bila zato deležna češkoslovaška igralka Hana Mandlikova, ki je po uničujočem porazu proti dvokratni finalistinji Chris Evert-Lloyd zapustila osrednje igrišče sama, ne da bi počakala tekmičico, in se pri tem tudi ni priklonila pred kraljevsko ložo, kakor to že od nekdanje nalaga wimbledonska etiketa.

Kaj takega? Nezaslišano, se še sedaj niso pomirili wimbledonski privrženci.

Evgen Bergant

Stoti turnir šele bo

S številkami, ki so same po sebi zares nespremenljive, je v zvezi z Wimbledonom sploh križ. Letos so sicer res slavili 100-letnico prvega tekmovalca žensk v Wimbledonu, toda kljub temu je napravil napako tisti, ki je Martino Navratilovo razglasil za stoto zmagovalko v Wimbledonu. To ni točno iz dveh razlogov: prvič so mnoge tekmovalke ta turnir dobile večkrat, drugič pa v času obeh svetovnih vojn wimbledonskega turnirja niso prirejali. Stoti turnir bo na

več so še dejali, da je imel za to pristojni pooblaščenec turnirskega vodstva ob prepovedi v mislih neko drugo obleko, in ne tiste, s katero je Navratilova zares nastopila.

Med spremembe od tedaj pa do zdaj, gre šteti tudi višino denarnih nagrad. Navratilova si je na primer s prvim mestom leta 1979 priigrala ček za okroglih 20.000 dolarjev, letos je njena nagrada za prvo mesto znašala že približno sedemkrat toliko. In od leta 1979 je preteklo samo pet let...

John McEnroe je zmagal še prepričljiveje kot Navratilova in za spremembo se tudi ni razburjal nad odločitvami sodnikov. Zato pa je njegov nasprotnik v finalu Jimmy Connors poskrbel za več zanimivih prizorov. Že v polfinalu je prijateljsko z loparjem potolažil Ivana Lendla, nato pa se je nekajkrat sporekel z llnjskim sodnikom in si na koncu, nezadovoljen z njegovimi odločitvami, pomenljivo zatislil nos. Seveda je moral svoje obnašanje pojasniti tudi glavnemu sodniku, pred puritanskimi Angleži pa si vendarle ni upal ponoviti tistega, kar je storil na turnirju v Parizu.

